

καὶ τὸ ἔδειξεν εἰς τὸν ἄλλον. δοτις τὸν ἑσυμβούλευε νὰ τὸ καταπίῃ, πρὶν μάθῃ αὐτὸ δὲ πανδοχένς, καὶ τὸν ὑποχρεωθησήτω τὸν τοῦ γεῦμα· ὅτεν δὲ τὸν ἀμέσως τὸ κατέπιε οὐ μαγάλην του ἐχαγίστησιν. Ἀφοῦ δὲ ἐγενμάτισαν καὶ ἐζήτησαν τὸν λογαριασμὸν, λέγει δὲ πρεσβύτερος τοῦ νεωτέρου “κλήρωσε καὶ θέμε, ἄλλως θέλω φανερώσαιν εἰς τὸν πανδοχέα τὴν ὑπόθεσίν του δρυιθοπούλου,, διὸν φοβήθησες δὲ τὸν νεός ἐπλήρωσε καὶ διὰ τοὺς δύο, διὰ νὰ μὴ πληρωθῇ τὸ δεκαπλοῦν.

Ο ΑΒΡΑΑΜ ΚΑΙ Ο ΓΕΡΩΝ ΕΘΝΙΚΟΣ.

Καθίμειος, οἱ Αβραάμ κατὰ τὸ οὐρι, οὓς αὐτοῦ τὸν ἔξωθεν τῆς σκηνῆς την περιμένων ξέροντα τινὰ διαβάτην, ἵδε πλησιάζοντα γέροντα ἐπὶ τῆς βασικηρίας αὐτοῦ οτηριζόμενον· ὑποδεχθεὶς δὲ αὐτὸν φιλοφρόνως, καὶ νίψας τοὺς πόδας αὐτοῦ, τοῦ ἡτοιμασε δεῖπνον· παρατηρήσας δὲ τὸν γέροντα, ὅτι οὔτε πρὸ τοῦ δείπνου, οὔτε μετὰ δὲν ἔκαμε οὐδεμίαν προσευχὴν· ἥρθωτησεν αὐτὸν, διατὶ δὲν ἐπροσκύνει τὸν Θεόν τοῦ Θύματον. Ο γέρων ἀπεκρίθη διτὶ ἐπροσκύνει τὸ πῦρ μόνον, καὶ δὲν ἐγνωρίζεν ἄλλον Θεόν. Παροργυποθεὶς δὲ δὲ οἱ Αβραάμ διὰ τοῦτο ἐδίωξεν αὐτὸν καὶ τὸν ἐξέθυσεν, ἀπροφύλακτον εἰς τὰ δεινὰ καὶ κινδύνους τῆς νυκτὸς. Μετὰ τὴν ἀναχώρησιν δὲ τοῦ Γέροντος, ἔκραξεν δὲ Θεός τὸν Αβραάμ καὶ ἐζήτησε παρ' αὐτοῦ τὸν ξενισθέντα γέροντα, ὃ δὲ, ἀπεκρίθη, ἐδίωξα αὐτὸν, διότι δὲν ἐπροσκύνησε Σὲ, καὶ δὲ οἱ Θεός τοῦ εἶπε, ἐγώ τὸν ὑπέφερον ἐκατὸν ἥμη ἔτη, λατρεύοντα τὸ πῦρ καὶ δχτέμε, οὐ δὲ οὔτε μίαν νύκτα δὲν ὑπέφευξες αὐτὸν, ἐγώ οὐδὲ σὲ ἐνόχλησε;

Ἐκ τούτου λοιπὸν θεωροῦμεν, διτὶ, δὲ οἱ Θεός θέλει, νὰ περιποιούμεθα νὰ βοηθῶμεν καὶ ν' ἀγαπῶμεν, διλούς εξ ἵσου τοὺς ἀνθρώπους, ἀνευ θρησκευτικῆς διακρίσεως.

ΤΑ ΡΩΣΣΙΚΑ ΠΑΡΑΣΗΜΑ.

Τὰ ρωσσικὰ παράσημα εἰναι τριῶν εἰδῶν.

Α'. Παράσημα αὐλικὰ, (de Cour).

Β'. Παράσημα αξίας [de Mérite].

Γ'. Παράσημα Εἰκλησιαστικά.

Τὰ αὐλικὰ παράσημα εἰναι κατὰ βαθμολογίαν τὰ ἑ-
ζῆς. α. Τὸ τοῦ Αγίου Ανδρέα, χτενιδόμενον εἰς Η-
γομόνας καὶ πολλὰ ἐπισήμους ἄνδρας, συστηθὲν ὑπὸ τοῦ μεγάλου Πέτρου, τὴν 11, Δεκεμβρίου 1698.
β'. Τὸ τῆς Αγίας Αἰκατερίνης, συστηθὲν ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ κατὰ τὴν 25 Νοεμβρίου 1714 πρὸς τιμὴν τῆς συζύγου του Αννης, διδεται δὲ μόνον εἰς γυναικας. γ'. Τὸ τοῦ Αλεξάνδρου Νέοκου, συστηθὲν ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ Πέτρου κατὰ τὸ 1722. εἰς μνήμην τοῦ πρίγκιπος Νόβη-
γροδ καὶ τῆς νίκης αὐτοῦ κατὰ τὸν Σουηδῶν παρὰ τῷ ποταμῷ Νήβα καὶ διανεμηθὲν πρῶτον ὑπὸ τῆς Αὐ-
τοκρατορίσσης Αἰκατερίνης μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ἀν-
δρος της διδεται δὲ εἰς πολλὰ ἐπισήμους ἄνδρας, δ'.

Τὸ τῆς Αγίας Άννης, συστηθὲν ὑπὸ τοῦ δουκὸς Καζρόλου Φρεδερίκου τοῦ Χολσταϊν-Γοτθρόπ (πατέρος τοῦ αὐτοκράτορος Πέτρου τοῦ γ').) κατὰ τὴν 14 Φευρουάριου 1735 εἰς τιμὴν τῆς συζύγου του Αννης, θυγατρὸς τοῦ μεγάλου Πέτρου. Τὸ παράσημον τοῦτο ἐκπρύγθη ὑπὸ τοῦ Ιωάννου Α. κατὰ τὸ 1796 παράσημον ρωσσικόν, ἀπονέ·εται δὲ εἰς Κυρίας.

Τὰ παράσημα τῆς αξίας εἰναι ἀ. τὸ τοῦ Αγίου Βλαδιμήρου, ὑπὸ τῆς Αἰκατερίνης Β' τὴν 22 Σεπτεμβρίου 1782, συστηθὲν, διδόμενον εἰς ἔχοντας ἐλαυνεύσεις, στρατιωτικούς, καὶ πολιτικοὺς ὑπαλλήλους. β'. τὸ τοῦ μεγαλούπαρτορος Γεωργίου, συστηθὲν ὑπὸ τῆς Αἰκατερίνης Β' κατὰ τὸ 1763, ἀπονέμεται δὲ εἰς ἔχοντας στρατηγούς,, καὶ ἄλλους σξιωματικούς.

Τὸ ἐκκλησιαστικὸν παράσημον, εἰναι τοῦ Αγίου Ιωάννου, τοῦ ὄποιου προστάτης [Protector] εἰναι ὁ Αὐτοκράτωρ δίδεται μόνον εἰς Ἐκκλησιαστικούς.

Ἐγτὸς τῶν κυρίων Ρωσσικῶν τούτων παρασήμων ὑπάρχουσι καὶ τὰ ἑξῆς, παράσημα τοῦ θρόνου τῆς Πολωνίας.

Α. Τὸ τοῦ Στανισλάου Πονιτόφσκη, συστηθὲν τὴν 7 Μαΐου 1765 μετὰ τοῦ ὄποιου εἰναι συνδεδεμένος ἀντιποσάστως τὸ τάγμα τοῦ Λευκοῦ Αἴτου, συστηθὲν ὑπὸ τοῦ Ε. Βλανόδου κατὰ τὸ 1325.

Β'. Τὸ στρατιωτικὸν παράσημον τοῦ Βκσιλέως Ποτιατόφσκης, συστηθὲν τὸν Μάιον 1791.

Ως τὰ φυτὰ τὸν στόμαχον πρόσεχε νὰ ποτίζῃ,
Ἄλλα ποτὲ μὲ πλησμονὴν νὰ μὴ καταποντίζῃ.
Δὲν τρέφουσι τὸν ἄνθρωπον σσα ἀποθηκεύει,
Άλλ' ὅσα εὐκολότερον διτόμαχος χωρεύει.

Τὴν ζωὴν καὶ τὴν ύγειαν συντηρεῖ μεν ἡ τροφὴ,
Κατατρέχει δὲ καὶ κόπτει αἰωνίας ἡ τρυφή.

Ἐγων τοὺς πόδας σου θερμούς, τὴν κεφαλὴν δὲ κρύαν,
Καὶ τὴν κοιλίαν ἐλαφρὰν, ιάτροι δὲν ἔχεις χρείαν.

Αἱ ἀπορίαι γίνονται διὰ τῆς ἀεργίας,
Αἱ κακουργίαι δὲ ἐπειτα διὰ τῆς ἀπορίας.

ΕΠΙΓΡΑΦΗ

Εἰκότος τιρός τοῦ Κεραή.

Ἐλλάς τὴν σὸν εἰκόνα, ἀθάνατον ὄραν βουλομένη,
Σοῦ μὴ διδόντος, χερσὶν Ἐλλήνος ζωγράφου ϊφήρπασε.

Ἄγγος τις περιηγήτης, ως λέγουσιν αἱ ιφημερίδες, ἀνεκάλυψε νεωστὶ τὸν τάφον τοῦ Ήφαιστίωνος, ὑπασπιστοῦ καὶ ἐπιστήμονος φίλου τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου, ἐν Ἐκβατάνοις (Ιμαδάν) τῆς Μηδίας, οὗτοι ἀπέθανε καὶ ἐνταφιάσθη λαμπρῶς κατὰ τοὺς ιστορικούς.

ΠΕΡΙ ΣΦΥΓΜΟΥ.

Σφυγμὸν λέγοντες ὅδὲν ἐννοοῦμεν, εἰμὶ τὴν κίνησιν,
ἢ τὸν παλμὸν τῆς καρδίας, τὸν ὄπεῖσιν αἰσθανόμενα εἰς

Διαφορά μέρη τοῦ σώματός μας, ἐξηρέτως δὲ εἰς τὸν καρπὸν τῆς χειρὸς ὅσακις θυσταλθῇ ἡ καρδία καὶ κτυπίση πέλψησα αἷμα, πρὸς τὰς ἀρτηρίας καὶ διάφορα ἄλλα αἷματόφορά τοῦ σώματος ἀγεῖται, τοσάκις καὶ ὁ σφυγμὸς τοῦ ἀνθρώπου δύκνεται καὶ κτυπᾷ.

Οἱ Σφυγμὸι δὲν φυλάττει πάντοτε τὴν ἀυτὴν κίνησίν του, ἀλλὰ σύμμορφοῦται μὲν τὰς διαφόρους περιστάσεις τοῦ σώματος. Τοῦ ὑγιοῦς καὶ τελείου ἀνδρὸς ὁ σφυγμὸς, εἰς ἐν πρῶτον λεπτὸν τῆς ὥρας κάμνει ἐθδομήκοντες δύο κτύπους, τῶν δὲ παιδίων ἐπέκεινα. Οταν τὸ σῶμα ἡτε ἡ ψυχὴ πάσχουσι, ὁ σφυγμὸς ἔχει τὴν τακτικὴν κίνησίν του. Ὡστε ἀπὸ τὰς διαφόρους κινήσεις αὐτοῦ δυναμέθει νὰ προμάντευσωμεν καὶ τὸ πάθος.

Οἱ σφυγμὸι δοτις εἰς ἐν πρῶτον τῆς ὥρας λεπτὸν κάμνει κινήσεις περισσοτέρας; τῶν ἑδομήκοντα δύο, δῆλοδὴ φθάνει τὸν ἀριθμὸν τῶν ἐννεήκοντα ἡ ἑκατὸν, φυνερόνει στενοχωρίαν τῆς καρδίας, ταραχὴν δὲ τοῦ αἵματος, καὶ ἀνησυχίαν τῆς ψυχῆς. Τουναντίον δὲ ἐν ὁ σφυγμὸς κάμη ὀλιγωτέρους τῶν ἑδομήκοντα δύο κτύπων, ἐξήκοντα ἔως τεσταράκοντα, δῆλοι ἀδυναμίες καὶ μεγάλην ἀτονίαν, εἰς δὲ διλγότερον προμήνυει τον θάνατον. Γοιοῦτοι σφιγμοὶ συμβάνουσι εἰς τὸ ἕσχατον γῆρας καὶ τὴν μετεβολὴν πάθους τενός.

ΘΡΗΣΚΕΙΑ.

Ἄφοῦ οἱ ἀνθρώποι συνέλθοντες εἰς κοινώνιας, ἐγνώρισαν τὴν ὑπαρξίαν ὅντων τινῶν ὑπερογύντων κατὰ τὴν φύσιν αὐτῶν, καὶ τὰ ὄποια ἡδύνανται νὰ κακοποιήσωσιν ἢ νὰ εὐεργετήσωσιν αὐτοὺς, ἡναγκάσθησαν διὰ διαφόρων σημείων ἡ τράπων νὰ δεξῖσται πρὸς αὐτὰ σέβας ὑπακοὴν καὶ ὑπόκλησιν, προσφέροντες διαφόρους θυσίας, δεήσεις, καὶ εὐχαῖς, ὑποθέτοντες διὰ τοῦ μέσου τούτου θηλεὸν ἰζιλεώσει τὴν κατ' αὐτῶν ὄργην των. Τὰ εἶδη λατιπόν τῶν σημείων καὶ τρόπων διὰ τῶν ὄποιων, τὰ διάφορα ἔθνη δεικνύουν τὰ περὶ τῶν ὅντων τουτῶν αἰσθηματά τῶν, εἶναι τὸ ἀπότελεσμα τῆς πίστεως καὶ λατρείας, τὸ προσδιορίζον τὰς διαφόρους τῶν ἔθνων Θρησκείας, περὶ τῶν ὄποιων θέλομεν ὅμιλησει, ἀναφέροντες τὸν τρόπον μιᾶς ἐκκληστῆς διειροῦνται αὐτοὶ εἰς δύο κλάσεις καὶ μὲν τὴν ἐπικρατοῦσαν μεγίστην εἰς αὐτὰς διαφορὰν, καὶ εἰς μὲν τὴν πρώτην θέλομεν ἀναφέρει τὰ θρητικευτικὰ ἐκεῖνα συστήματα τὰ ὄποια ἀγνοοῦσι τὴν ὑπαρξίαν τοῦ μόνου καὶ ἀληθοῦς Θεοῦ· εἰς δὲ τὴν δευτέραν, τὰ στηρίζομενα εἰς τὴν ἴδεαν ἐνδεικόντα μόνου Θεοῦ δημιουργοῦ καὶ κυβερνήτου τῶν ἀπάντων.

Μεγίστη εἶναι ἡ διαφορὰ τῶν θρητικῶν ἐκείνων συστημάτων τῆς πρώτης κλάσεως, τὰ ὄποια ἐλαύνον τὴν ἀργὴν ἀπὸ τὴν δεισιδαιμονίαν καὶ ἀμάσειαν τῶν ἀπολιτίστων καὶ εἰς τὸ σκήτος τῆς ἀγνοίας τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ πλανούμενων Ἑλλήνων.

Τὰ κυριώτερά τῶν συστημάτων, τούτων εἶναι δὲ Φετισισμὸς, καὶ ὁ Σαβαΐσμος, εἰς τὰ ὄποια συστήματα εἶναι προσυλογένα μέτινας ἐξηρέτεις δῆλα τὰ ἄγρια καὶ βράχια τῆς γῆς ἔθνη.

Οἱ Φετισισμὸι εἶναι λατρεία τοῦ Φετίσσου⁴ τὸ ὄντα τοῦτο μετεγειρίζονται οἱ μαῖροι τῶν δυτικῶν αἰγαλῶν τῆς Ἀφρικῆς, διὰ νὰ φανερόνωσι τὰ ἐμψυχὰ καὶ ἀψυχὰ ἀντικείμενο, εἰς τὰ ὄποια τοὺς ἡνάγκασεν ὁ φόβος ἡ εὐγνωμοσύνη, ἡ ἀλλοὶ τι ἴδιαιτερον αἰσθημα, νὰ προσφέρωσιν εἶδος θρησκευτικῆς λατρείας· δῆτα λατρείας ἀξίας εἰς αὐτοὺς εἶναι, δῆλα τὰ πέριξ αὐτῶν τοιχεῖα, ποταμοὶ, δένδρα, πῦρ· δῆλο σχεδὸν ἡ φύσις, καὶ τυπόμως πᾶν διὰ παρατήρησιν οἱ ἀμαθεῖς καὶ δεισιδαιμονες ἐκεῖνοι ἀνθρώποι, ἔχον ἀκαταλήπτους εἰς αὐτοὺς φανιομένας, εὐεργετικὰς ἡ φθοροποιίας ἴδιότητας· εἰς τὸ κτηνῶδες καὶ πλῆρες ἀφρονεστάτης δεισιδαιμονίας τοῦτο θρησκευτικὸν σύστημα, εἶναι προσιλυμένοι, οἱ ἄγριοι τῆς Νοτίου στερεάς (Νέας Ολλανδίας) καὶ Τασμανίας, καὶ οἱ ὀλιγωτέροι ἀπ' αὐτοὺς βάρβαροι λαοὶ τῆς Πολυνησίας καὶ πολλῶν ἄλλων μερῶν τῆς Ἀμερικῆς καὶ Ἀσίας· ἔχει δὲ πολλοτάτους θαθμοὺς καὶ ἔθιμα, μεταξὺ τῶν ὄποιων, καὶ αἱ ἀνθρώποθυσίαι, καὶ πλῆθος ἄλλων ἀπανθρώπων ἔθιμων τὰ ὄποια προξενοῦν φρίκην. Πολλαὶ τῶν δεισιδαιμονῶν τούτων φυλαὶ ἔχουν ἵερεis, μᾶλλον δὲ ἱεροσκόπους ἡ μάγισσα, οἵτινες ὀνομάζονται Γριότοι, καὶ Σιαμανοί.

Οἱ Σαβαΐσμοι ἐπέχεισι θαθμὸν ὑψηλότερον τοῦ Φετισμοῦ, καθότι, οἱ ὄπαδοι αὐτοῦ σέβονται, τὰ ωράνια σώματα τὸν Ἡλιον, τὴν Σελήνην, καὶ τοὺς Ἀστέρας· οἱ μὲν δῆλα, οἱ δὲ μέρος αὐτῶν. Τὸ ἀρχαῖον τοῦτο θρησκευτικὸν σύστημα, συνεμίγθη μὲν δῆλας τὰς θρησκείας, καὶ δὲν διεσύνθη καθαρὸν καὶ ἀμικτὸν πάρα μόνον εἰς ἀποχωρισμένας φυλὰς τινῶν ἔθνων. Τὸ ὄνομα Σαβαΐσμος ἐδώλη ἀπὸ τοὺς Σαβαίους ἡ Σαβιηνούς ἀρχαῖον τῆς Ἀραβίας ἔθνος.

Αὐταὶ εἶναι αἱ θρησκείαι τῆς πρώτης κλάσεως, διαιρούμεναι καὶ ὑποδιαιρούμεναι, εἰς διάφορα καὶ ἀπειρά δεισιδαιμονά ἔθιμα· θέλομεν δὲ ἀκολουθῶς ὅμιλησει, καὶ περὶ τῶν τῆς δευτέρας κλάσεως θρησκειῶν μεταξὺ τῶν ὄποιων ὑπάρχουν τινὲς γέμουσαι παραλογισμῶν καὶ δεισιδαιμονιῶν. Διατὰ δύωσαμεν εἰς τὸν ἀναγράστην ἰδέαν τινὰ τὸν πληνθυτικὸν τῶν ὄπαδῶν ἐκάστης θρησκείας καταχωρούμεν τὸν ἀκόλουθον πίνακα εἰς τὸν ὄποιον φίνεται ὁ ἀριθμὸς τῶν ὄπαδῶν ἐκάστης θρησκείας, περὶ τῆς ὄποιας θέλομεν ἀναφέρει.

ΠΛΗΘΥΣΜΟΣ ΤΩΝ ΟΠΑΔΩΝ ΕΚΑΣΤΗΣ ΘΡΗΣΚΕΙΑΣ.

Τὴν ἀπαριθμητικὴν ταύτην ἐλάσσομεν ἀπὸ τὸν Γεωγράφον Κούμα Βάλενην.

Η Λατινικὴ καὶ Δυτικὴ Ἐκκλησία	139,000,000.
Η Ἀνατολικὴ καὶ Ὁρθόδοξος μετὰ τῶν κλάδων αὐτῆς .	62,000,000.
Η Προτεσταντικὴ μετὰ τῶν ἀντιδιαιρουμένων μερῶν τῆς	59,000,000

Τὸ σύνολον ἀθροισματικὸν 260,000,000.